

LA CLIVELLA

Mentiria si diguera que sóc home d'una sola dona. Però no ens enganyem, no em considere una persona promíscua, ni d'hàbits sexuals especialment depravats. Tampoc em deïxe dur amb facilitat pels impulsos de la carn i resistisc sense grans problemes l'embat d'una dona atractiva si el dia no hi és propici. Trobe que per entendre la història que tot seguit em dispose a contar és necessari tindre en compte aquestes dades que el lector podrà reinterpretar a mesura que vaja avançant el meu relat. De moment, em servirà per a donar-li la importància deguda a la meua primera trobada amb Hanako, la meua xicoteta flor japonesa.

Quan la vaig conèixer, encara vestia l'uniforme que delatava el seu baix rang dins de Kozono, la mastodòntica multinacional on treballava. Era el començament del calorós i humit estiu de Tòquio i la roba que s'enganxava a la pell amb una capa de suor constant molestava durant el dia i també fins i tot a la nit. A la porta de l'hotel tenia lloc la recepció oficial a les diferents delegacions internacionals que acudien a aquella mena de congrés, trobada, o similar, d'empreses del tèxtil d'arreu del món, trobada on m'havia enviat Balaguer, l'empresa on treballava. Els organitzadors havien aconseguit que la major part de delegats arribàrem al mateix temps a la seu central, a l'hotel New Otani, un dels més luxosos i emblemàtics de la capital, amb la qual cosa la recepció esdevenia quasi una cercavila d'estrangers que despertaven un interès nul en els transeünts.

Hauria sigut fàcil mirar-la sense que la seua presència destacara el més mínim entre el que era una munió de joves japoneses

rebut una nodrida comissió internacional en visita –no podia ser d’una altra manera– de negocis. No era la meua primera estada al Japó. Ja d’estudiant, hi havia viscut i sobreviscut durant diversos estius per tal d’aprendre la llengua que posteriorment m’obriria algunes portes, entre aquestes la del treball que encara a hores d’ara em proporciona una estabilitat econòmica més que suficient. Per això no vaig deixar anar més somriure que el natural per a l’ocasió, sense el sarcasme dels llatins ni la postura ofesa de les holandeses i alemanyes que ens acompanyaven. Si els japonesos trobaven que la millor manera d’honorar els seus hostes era posar en filera les joves fent reverències, no seria jo qui els ho discutiria. Això sí, el resultat de la recepció no deixava de ser espectacular.

En aquell context absolutament despersonalitzat, on una hostessa era completament igual a la següent, un botó, un senzill i insignificant botó de la brusa de Hanako, va ser capaç d’atraure tota la meua atenció. Bé, és evident, que més prompte parle de l’absència d’aquest botó, cosa que permetia albirar com si fóra el traç d’un pinzell d’aiguada, a penes esbossat en la blancor immaculada de la brusa, un dels seus bells pits. Ni això: una espurna de carn pàl·lida, una besllum de claror, un fragment ínfim d’un dels seus pits encaixat en uns senzills sostenidors blancs. Aquesta visió tenia per a mi un doble valor, el de la vista d’un pit *robat*, valor absurd i inútil, ho reconec, però un valor al capdavant; i també el de comprovar que aquella nineta d’ulls i cabells negres tenia uns pits anormalment grans per al que era la mitjana de les orientals que havia conegut fins al moment.

Així doncs, Hanako em va captivar per un botó que va ser suficient perquè la seguira durant tota la convenció.

De tota manera, tampoc hi havia molt més a fer. A les reunions de negocis en realitat no es feien negocis. La major part del temps l’ocupaven fastuoses i megalòmanes presentacions

d'empreses que miraven de mostrar el seu potencial. Era una mena d'ostentació de masculinitat una mica infantil que constituïa el cos de les xarrades. De fet, la noséquanta convenció sobre el tèxtil es va desenvolupar durant tot el dia amb exposicions rere exposicions, durant les quals cadascú emprava el temps en ocupacions paral·leles que ens permeteren suportar la sopor que provocava el Powerpoint i el so quasi inaudible del canó de projecció. Jo em vaig dedicar a pensar en la jove de l'entrada a la qual vaig tindre l'oportunitat de veure passar un parell de vegades a la sala on ens trobàvem per dur aigua i café. Després d'una d'aquelles visites i mentre una empresa holandesa líder del comerç de tela estampada per a Àfrica parlava meravelles de les seues estratègies de venda, no vaig poder evitar imaginar-me el seu cos amb l'uniforme reglamentari assegut sobre les meues cames. Van ser uns instants només, amb la llum tènue del canó que projectava sobre la paret un estampat exòtic, que vaig sentir una excitació poc natural en mi. En canviar la imatge de la presentació, vaig eixir de sobte del meu ensomni i em vaig espantar de pensar que algú m'havia pogut estar mirant. Vaig visitar el bany per tal de banyar-me un poc la cara.

Al final de l'espectacle de les presentacions, pocs, ni japonesos ni occidentals, teníem gens de ganes de parlar sobre facturació, expectatives de penetració dels productes ni temes similars. En realitat els negocis tenien lloc durant el sopar, moment en què corria la cervesa per les taules dels encorbatats executius i moment també en què nombroses delegades decidien absentar-se una vegada s'havia acabat l'àpat, estrictament parlant. Aquesta era la raó per la qual poques dones feien grans negocis al Japó. Es retiraven tot just quan les possibilitats eren majors. Sens dubte, el senyal de partida era el començament del karaoke. En sentir-se les primeres proves de micro, i molt sovint amb una ganyota de desaprovació, abandonaven el sopar

amb alguna excusa poc creïble. I és que totes sabien que amb el karaoke es passava de la cervesa al *sake* i al *shochu*, un licor més fort encara que el *sake*. El guió ja estava escrit i tots l'interpretaven a la perfecció: els japonesos cantaven *enka*, copla japonesa, els americans aprofitaven per a reivindicar Elvis i la resta de representants tractava de deixar el pavelló nacional ben alt amb les cançons que coneixien de les inacabables llistes del local. La imatge final sempre era ben penosa, i he de reconèixer que sovint em solidaritzava amb aquelles empresàries que se n'anaven discretament cap als hotels.

Jo no deixava de buscar la meua hostessa per la sala. Vaig pensar que possiblement les hostesses devien haver sopat en una sala contigua i vaig decidir fer un tomb per la planta. Havien servit el sopar en un tatami i això era una excusa ideal per a alçar-se argumentant el poc costum de seure de continu a terra. Mentre els empleats joves, els de menor rang, preparaven els micròfons i les llibretes amb les cançons, vaig aprofitar per a anar al lavabo ja que volia prendre nota mental de les actuacions dels delegats japonesos amb qui volia contactar, i això suposava estar present quan començaren a cantar. Vaig eixir al corredor i d'allí vaig tafanejar dissimuladament per les sales. Si no coneixia malament els costums d'empresa, cap empleat tornaria a casa abans que els estrangers abandonaren l'edifici. Però va ser inútil, a aquella jove del pit exhibicionista se l'havia engolida la terra.

De tota manera, vaig aprofitar per a fer amistat amb un alt càrrec d'una de les empreses amfitriones amb qui vaig coincidir fent cua a l'urinari i a qui vaig prometre cantar una cançó llatina en el karaoke. Si l'endemà conservava la memòria d'aquella trobada, era possible que poguera traure partit a la nit i a la convenció. Aquella idea em reconfortava. Preferia continuar pensant en els meus negocis, a pesar de tindre el cervell embotat a causa de l'alcohol, que no buscar com un adolescent en zel la

propietària d'una ratlleta de carn dibuixada a la camisa. Així, apartava tota una sèrie de pensaments poc sans que havia anat desenvolupant durant les diferents presentacions de les empreses i que havien provocat una xicoteta erecció. Jo, una erecció en públic! I per una dona que ni tan sols coneixia! Sí, era millor tornar al karaoke, cantar *La bamba*, que sempre triomfava en els sopars, i dormir aquella nit recordant Roser, la meua esposa.

La vetlada va transcórrer tal com preveia. A la fi, feia fins i tot pena veure els que de matí eren feroços i competitius executius, convertits en animals vociferants amerats en alcohol. Per sort per als estrangers que havíem de romandre a Tòquio, la festa va acabar a temps per a permetre a tot el personal tornar a les seues cases unifamiliars, ben lluny de les populosos zones de negocis de la capital. Al més afortunat, només l'esperava una hora i mitja o dues de tren, metro i transbordaments diversos. El menys afortunat hauria de buscar-se un hotel càpsula on dormir com una abella en la seua cel·la per tal de no comprometre l'economia familiar amb un costós trajecte de taxi o una nit, també costosa, en un hotel convencional.

Quan es va apagar el karaoke encara tenia *La bamba* i els aplaudiments entusiastes dels meus col·legues retrunyint-me a l'oïda. També jo havia ingerit bona cosa d'alcohol, en especial de *shochu*, al qual m'havia aficionat Kikutani, un alt executiu amb qui tractava sovint, i no veia l'hora d'anar-me'n al llit. Però em resistia a dormir sense trobar de nou la visió que m'havia corprès en entrar a l'hotel. Sabia que tenia poques oportunitats d'entaular una conversa i menys encara que un dels seus caps me la presentara l'endemà, sense mitjançar l'alcohol i sense que em fera sentir un malalt. Tanmateix, per més que mirava, no era capaç de distingir-la entre la multitud que abandonava la sala trontollant. Vaig acomiadar-me del nou conegut del lavabo, del meu antic company de *shochu* i dels col·legues amb qui

havia compartit taula. I de colp i volta, com un enlluernament, vaig adonar-me en aquell precís moment que no sabia tornar a l'hotel! Amb tanta cerimònia, no era possible que els japonesos hagueren oblidat aquell detall tan important. Possiblement havien previst algun tipus de solució per a tornar-hi i jo no me n'havia assabentat. Com podia ser tan despistat!

Va ser aleshores quan vaig escoltar una dolça veu que em va transportar a un altre univers:

–*Anou, sumimasen. Llopis-san gozaimasu-ka?*

Vaig sentir una intuïció, o millor una certesa. Vaig saber que aquella veu, tan semblant a milers i milers de veus d'altres dones japoneses, era la veu de la jove que havia vist al matí. L'inconfusible to de reverència juntament amb la utilització del llenguatge hiperformal, el *son-keigo*, amb la veu de rossinyol també preceptiva, que s'usava en les relacions desiguals, de menor a major rang, van ericar-me els pèls de tot el cos. No, no vaig necessitar girar-me per a percebre darrere meu la seua presència i sentir com una aroma de flor de cirerer envaïa la meua ànima. Perquè tant l'aroma com la seua veu m'envoltaven, com un tot que m'enlairava amb un núvol de dolçor. Vaig decidir mirar novament a la cara la meua interlocutora i allí estava, menuda i submissa amb el seu uniforme de brusa blanca de ratlles blaves amb faldilla i llaç també blau. Allí estava, mirant de fer-se sentir entre l'estrèpit de l'eixida de la sala.

–*Sumimasen, Llopis-san gozaimasu-ka?*

–Sí, però per favor no use *son-keigo*. Jo no sé utilitzar-lo i m'incomoda no poder parlar amb la mateixa cortesia.

–Perdone, però el senyor no és necessari que l'utilitze. En el meu cas, és preceptiu.

–D'acord. Ho acceptaré per hui.

–Disculpe, senyor Llopis però m'envia Kozono per a acompanyar-lo al seu hotel. Es troba molt prop d'ací, però la

meua empresa ha considerat convenient que el guie per aquests carrers tan complicats. Si no li importa, puc mostrar-li el camí quan considere.

–Molt agraït. Serà un plaer fer aquest camí amb vosté.

–Moltes gràcies, senyor Llopis, és vosté molt amable. Per favor, acompanye'm per ací.

No sé si Hanako va apreciar el meu somriure de felicitat en aquella primera trobada. Una felicitat fruit de la trobada final, tan inesperada com desitjada, però també de la sensació d'haver sigut rescatat per una fada padrina de les urpes d'un drac voraç. Perquè sentir Hanako utilitzant el *son-keigo* era tan sensual com sentir una geisha parlar als clients amb cortesia exagerada combinada amb una distància fingida. Era com la veu del metro, o dels ascensors, o dels centres comercials que sempre et donaven bons consells i informació imprescindible.

He de dir que potser l'alcohol va ajudar un poc a formar-me aquesta imatge de Hanako ja que no era la primera vegada, ni la segona, ni la tercera que una jove japonesa em parlava amb veu dolça amb aquella cortesia tan exquisida. Però en aquest cas calia afegir el detall imprescindible del botó, aquell botó inexistent que deixava a l'aire un mínuscul fragment de pell capaç de fer volar la meua imaginació per damunt de l'anodina figura de l'hostessa d'una convenció de negocis. Vaig tractar de llançar una mirada discreta, allò que jo pensava que seria una mirada discreta, al seu si per tal de cerciorar-me que l'esclatxa continuava allí. Però la jove va fer una reverència per indicar-me que la seguira i em va deixar amb la mel als llavis.

–Parla vosté molt bé japonés –em va dir mentre caminàvem pel mig d'un centre comercial tancat.

–Gràcies, però encara encara em queda molt per aprendre –vaig respondre fent ús d'una frase feta japonesa molt funcional.

–Fantàstic, fins i tot coneix vosté les normes de modèstia japoneses –va exclamar.

–La modèstia és universal. Hi ha d'altres coses que no ho són tant, com cert tipus de bellesa –vaig pronunciar l'última frase guaitant-la fixament als ulls, encara que ella continuava amb el seu posat submís i va mirar de seguida cap a terra mentre canviava de tema de conversa.

–Senyor Llopis, va aprendre vosté la llengua al seu país?

–Vaig viure ací una temporada llarga. Encara que en tant de temps no vaig tindre l'oportunitat de conèixer una bellesa com vosté.

La jove es va aturar un instant, com si meditara una resposta. Vaig llegir un somriure quasi pervers als seus llavis però de seguida va tornar al seu gest tímid i cordial al mateix temps.

–Gràcies, senyor Llopis, és vosté molt amable.

–Només dic la veritat, encara que estiga un poc begut. A més, aquesta nit la perdré de vista i no m'agradaria haver-li dit adéu sense confessar-li que em sembla vosté una dona francament molt bonica.

–Moltes gràcies una altra vegada, senyor Llopis. Però m'han assignat la seua empresa i aquests dies seré la seua guia particular. De manera que pot guardar algunes floretes per a demà si...

La darrera frase havia sonat excessivament natural per al que havia de ser la nostra relació des del punt de vista del protocol japonés. La jove va tallar el seu discurs de sobte i va reprendre el to formal del començament.

–La meua guia particular...

–Sí, senyor. Encara que és obvi que vosté no necessita intèrpret, espere ser-li d'ajuda en algunes qüestions quotidianes.

En aquell moment també jo vaig tallar el meu discurs. Vaig comprendre amb satisfacció que tindria més dies per a gaudir de la seua companyia, encara que encotillada en aquelles a vol-

tes desesperants normes de cortesia orientals. Així doncs, vaig reprendre també jo un to cordial per tal d'allunyar-me del *latin lover* que havia intentat ser.

–Aleshores serà millor que ens presentem. A mi em diuen Jordi.

–Ho sé, senyor Llopis. He llegit la seua fitxa. A mi em diuen Sakurai.

–No, no. Ja deu saber que a Europa utilitzem el nom de pila, no el cognom.

–Això no és gens usual al Japó, senyor Llopis. Tothom em diu Srta. Sakurai.

–Està bé, tothom llevat de mi. Si vols ser la meua guia particular haurem de dir-nos pel nom de pila.

Havia abandonat el tractament formal per tal de fer-li veure que estava per damunt d'ella i que havia de respectar els meus desitjos. Trobe que ho va entendre de seguida perquè va dir-me el seu nom:

–Hanako, Sakurai Hanako, senyor Llopis... senyor Jordi.

–Bé, Hanako. Ara ja em sent més a gust.

A poc a poc vaig reconèixer el carrer del meu hotel, final de la visita guiada per la nit toquiota, i vaig encetar un to més apropiat per al comiat.

–Doncs bé, ens veurem demà. Viu prop d'ací? Tardarà molt el seu tren?

–No, senyor. En realitat hui hauré de dormir en un hotel càpsula. El darrer tren ja ha passat i, de tota manera, demà de matí hauré d'estar ací per a arreplegar-lo.

De sobte vaig tindre una il·luminació i la fantasia de Hanako pujant amb mi a l'habitació em va envair de tal manera que les paraules isqueren de la meua boca a penes sense pensar:

–Potser podria pujar amb mi. Aquest hotel és més còmode que un hotel càpsula.

Vaig comprendre que havia ficat la pota quan la jove ajupí el cap i en un to de veu monocord i ple de fórmules de cortesia

va excusar-se per haver-se'n d'anar tan prompte i deixar-me a la porta sense fer-me el darrer salut. Es va allunyar retrocedint i fent reverències mentre jo pensava en la imatge de pervertit amb la qual se n'aniria aquella floreta al llit o al nínxol on pensava dormir. Només vaig poder cridar-li un senzill «*oyasumi nasai*» per tal de desitjar-li bona nit.

Era molt jove aleshores, però la meua actitud era molt semblant a la dels vells verds que sovintejaven a les reunions d'empreses. Em sentia un punt miserable i vaig rumiar centenars de possibilitats per a demanar excuses a Hanako pel que havia sigut, sens dubte, una grolleria. Una grolleria que en cas d'haver anat pel bon camí hauria complit una fantasia ben sucosa. Vaig pensar en Roser i què estaria fent a aquelles hores. Probablement vestir-se per a anar a treballar. Així doncs, mentre la meua esposa es preparava el des-dejuni, es dutxava i es vestia, jo despullava mentalment Hanako. La feia pujar a la meua habitació i la convidava a una de les tristes minibegudes del minibar. Ella deixava de mirar a terra i em llançava un somriure sincer als ulls que m'obria la possibilitat d'acostar-me i fer-li una besada. Després de la primera besada i del contacte amb els seus llavis carnosos, res m'aturava i li deslligava el llaç blau que li feia de corbata. Després em capbussava en el forat obert a la seua brusa, òrfena de botó fins que descobria els seus pits i hi jugava amb l'encant d'un pirata que retroba el seu tresor. D'allí passava a la faldilla i a la cremallera que, per primera vegada en la història de les cremalleres de faldilles, no s'enganxava i s'esmunyia recta i fluïda cap avall, amb un lleu creptar. La roba interior era una festa i vestia una nineta de cos menut però amb unes formes voluptuoses que desmentien la seua figura infantil. Sense pressa, anava levant-li els sostenidors, que per primera vegada en la història dels sostenidors s'obrien a la primera, i les bragues...

A mitjanit vaig despertar-me amb el penis en la mà i la boca resseca.

L'HOTEL DE L'AMOR

L'endemà, tal com havia promès, la dolça Hanako esperava pacientment que baixara al vestíbul de l'hotel per a incorporar-me a les sessions del matí: més presentacions i més amidaments de potència viril i no. Era el meu treball, però sincerament, aquella part monòtona i pesada no em compensava gens les hores d'avió i els trastorns del son que provocaven els viatges al Japó. Almenys, tenia un al·licient gens menyspreable en la presència de la meua guia particular que, a pesar que tractava de bellugar-se en una estricta neutralitat, no deixava de configurar-se com una icona sexual.

Havia triat un hotel poc sovintejat pels representants del meu gremi per tal de gaudir al màxim de les delícies dels desdjunis solitaris, de manera que vaig empassar-me la ració extra de colesterol amb què acostumava a regalar-me en les meues estades a l'exterior mentre veia de gaidó la meua hostessa esperant dempeus al costat de la porta. Vaig pensar que res m'impedia flirtejar amb ella, sempre que tractara de mantindre les mínimes regles de l'elegància. Era molt difícil que una japonesa, i més una japonesa en un esglao baix de l'escalafó d'una empresa, mostrara disgust davant d'un client. Tot i així, m'havia paregut observar en el seu tractament un cert deix de simpatia. El somriure dels orientals, però, sempre m'havia resultat molt enganyós així que vaig tractar de minimitzar aquella teoria per més agradable que em pareguera la possibilitat que jo li resultara atractiu més enllà de la relació professional.

Quan vaig eixir, em va saludar amb una reverència i un alegre «*ohayo gozaimasu*» que, en boca d'una japonesa, sempre et torna la joia de viure.

–Bon dia, senyor Llopis. Anem a poc a poc?

–Vaja, ja ha oblidat que preferisc que m'anomene pel meu nom?

–Disculpe, senyor Jordi. Però no voldria confondre'm davant dels meus superiors. Podrien considerar-ho una falta de respecte cap a vosté.

–No es preocupe, em faig dir Jordi també amb els seus superiors. Els estrangers tenim algunes llicències al Japó.

–I tant... vull dir. És possible –va rectificar.

Era la segona vegada que veia una xicoteta escletxa de rebel·lia en la meua acompanyant. De fet, no era gens freqüent en les relacions formals. Llevat dels joves que havia conegut mentre treballava per hores, en un local de menjar ràpid, els japonesos no acostumaven a criticar el seu sistema més enllà de les obvietats. Només el *sake* o un grau de confiança considerable els animaven a queixar-se del seu *modus vivendi*. Aquell aclucament d'ulls, subtil i silenciós com quasi tot al Japó, em compensava de la decepció de la nit anterior. De la manera més dissimulada possible, vaig tornar a mirar al seu escot per furgar en el forat que el dia anterior m'havia captivat d'aquella manera tan torbadora; però per a gran decepció meua el forat estava tapat, el botó havia tornat al seu lloc i tot el seu voluminós pit quedava cobert a la perfecció per la brusa i el llaç de color blau del seu uniforme. L'estómac em va fer una volta. Estava defraudat, i un poc enfadat amb mi mateix pel fet que aquella circumstància m'afectara tant. Vaig tractar d'encetar una conversa raonable.

–Finalment, va dormir en un hotel càpsula?

–Sí, senyor.

–Ho trobe tremendament incòmode, la veritat.

–Potser, però no és tan terrible. Jo hi dorm de tant en tant, quan hi ha molta faena al despatx.

–Despatx? Pensava que era vosté hostessa...

–No exactament, la meua empresa va pensar que per honrar més els visitants seria millor que estigueren a càrrec d’una persona de dins de l’empresa que d’una hostessa externa.

–Ah, aleshores som col·legues?

–Hummm, exactament... bé, estrictament parlant diguem-ne que sí.

–Potser d’ací uns anys, em tocarà tractar directament amb vosté, no?

–Mmmmmmm... Potser... potser... podria ser, sí.

–Dona, si hi ha una cosa interessant en el sistema piramidal és la previsibilitat. Res indica que no anirà pujant de càrrec progressivament.

–És cert, sí, és possible.

El laconisme de la darrera resposta no m’havia deixat lloc per a insistir sobre el tema. Pel to que usava, no semblava tindre massa interès d’aprofundir en el tema de l’ordre a les empreses japoneses ni en el que seria el seu futur d’ací a uns anys, tot i que des del meu punt de vista, la seua trajectòria professional, i més en una gran empresa, estava menys lligada a l’atzar que a casa nostra. M’imaginava la meua projecció a deu anys vista i pensava que potser continuaria fent aquests viatges amb trenta-huit o quaranta anys, i això no constituïa una línia de vida del tot satisfactòria, ans al contrari. A què podia aspirar en una empresa familiar on els alts càrrecs estaven indefectiblement ocupats per membres de la mateixa família? Per viciosos o irresponsables que foren, és clar. Vaig decidir tornar al tema de l’hotel i oblidar els assumptes de l’Alcoià.

–Respecte a passar la nit. En algunes guies he llegit també que és possible trobar una tarifa barata en els *love hotels*, una vegada passa l’hora punta.

La meua acompanyant no va arribar a alçar la mirada. Els *love hotels* eren hotels que es llogaven per hores i que com el seu

nom indicava estaven dedicats a *l'amor*. Potser trobava la meua pregunta massa atrevida, encara que la seua resposta va eixir tan natural com la resta de la nostra conversa.

–Tem que no conec amb detall aquesta circumstància. No m'hi he quedat mai una nit sencera.

En un altre cas hauria preguntat si havia usat els serveis d'un *love hotel* en una altra *modalitat*, però em va semblar una pregunta una mica desafortunada. En realitat ens acabàvem de conèixer i, fins i tot a Europa, aquell tipus de comentaris podien incomodar més d'una persona. De manera que vaig deixar-me encaminar cap al tancament d'aquell dia amb noves presentacions, i Powerpoints, i dossiers inacabables.

–Ens veiem després?

–Sí, senyor Llopis... Jordi. L'arreglaré per a l'excursió.

Excursió? Sí, era cert. Com no podia ser d'una altra manera tornaríem de visita a la factoria de l'empresa que ens hostatjava i que promovia aquell congrés internacional. Passaríem de sala en sala escoltant discursos avorrits en un anglés demencial sobre el funcionament de la maquinària, dels tipus de tint utilitzats i altres meravelles tècniques. La perspectiva era francament poc atractiva.

–És absolutament imprescindible anar a la visita? Preferiria fer uns altres tipus de visites.

–Podem anar després si no li resulta una contrarietat. No és gens usual eixir-se'n dels actes marcats pel congrés –va respondre clarament contrariada.

–Després? No serà massa tard per a vosté?

–No es preocupe per mi, he d'acompanyar-lo a l'hotel de totes maneres. Podem fer eixa visita.

–Fins i tot si volguera visitar un *love hotel*?

Hanako va restar en silenci. No sabia si interpretar aquell silenci com una mostra de menyspreu al meu descarat flirteig o

com a prova que mirava de reflexionar sobre les meues paraules. Si li creava una sensació de disgust, els dos dies que ens quedaven podien tornar-se un infern, i també per a mi si no trobava la cooperació necessària en una guia. Van transcórrer a penes uns segons, però se'm van fer eterns. Finalment va respondre.

—Miraré si és possible de fer una visita d'aquestes característiques. Preguntaré al meu superior.

—Mmm, gràcies.

No deixava de ser una forma intel·ligent de venjar-se, si era el que volia. Comunicant al seu superior el meu caprici, m'endossaria una fama de cràpula que seria difícil de llevar-me de damunt. O senzillament, provocaria les rialletes dels meus col·legues i algun comentari maliciós. Vaig pensar de seguida en Kikutani i en el seu humor càustic. Què hi havíem de fer? Havia provat i m'havia eixit malament. Em vaig submergir a la sala de conferències on un empresari mexicà parlava meravelles dels baixos salaris dels seus treballadors que li permetien oferir preus competitiu.

El dia va transcórrer lènguidament en un seguit de presentacions, reunions sectorials i l'excursió. La famosa excursió. Suppose que si un japonés vinguera a Alcoi a un congrés del tèxtil, el convidaria a la nostra fàbrica perquè veiera com es treballa a Balaguer, però no deixava d'incomodar-me aquella visita que pretenia impressionar al mateix temps que complaure els visitants. A voltes m'imaginava les reunions preparatòries d'aquests congressos i algú que deia: «A mi no se m'ocorre res per a la vesprada del segon dia. Els portem a la fàbrica?». I una taula d'alts executius assentia amb la sensació que calia matar el temps i que això els permetria donar una imatge de poder.

En eixir de la fàbrica, Hanako m'esperava plàcidament, com desenes d'altres improvisades hostesses, a la porta del complex. Quasi m'havia oblidat d'ella i de la clavada de pota del matí.

Però res en el seu gest neutre i complaent feia sobreentendre un malestar per les paraules, aparentment grolleres, que li havia proferit respecte dels hotels de l'amor. De manera que vaig adreçar-m'hi amb resignació, amb la certesa que aquella proposició no sols havia marcat la meua relació amb l'hostessa per a la resta de l'estada, sinó que a més seria un bon xafardeig per a alguns dels meus col·legues japonesos, sempre a l'expectativa de trobar alguna notícia amb la qual alegrar les nombroses nits de sopar posteriors al treball. Em va saludar amb la cortesia acostumada i, tot seguit, m'emplaçà a seguir-la fins a la parada més propera del monorail. Em va sorprendre aquella indicació ja que la resta de congressistes utilitzava els autobusos posats a la nostra disposició per l'organització i que ens deixaven relativament prop dels nostres hotels. Vaig pensar que havia trobat una combinació més ràpida i còmoda per a arribar fins a la meua habitació i, com que no tenia massa ganes d'indagar, em vaig deixar menar sol·lícitament.

Durant el trajecte i els dos transbordaments que haguérem de fer, vaig tractar de parlar de banalitats, per tal de no engrandir la bretxa que havia obert al matí. L'oratge, tema estrella en qualsevol conversa al Japó, va omplir bona part del temps que ocupàrem fins a arribar a la nostra destinació que no era, ni de bon tros, prop del meu hotel. De fet, havíem arribat a l'estació de Shibuya, on milers de persones caminaven de pressa d'un lloc a un altre enfervoridament.

—Disculpe, senyoreta Sakurai. Pensava que em portava a la meua habitació. On anem exactament?

—Eeeeh, perdone, senyor Llopis, senyor Jordi, perdó. Pensava que tenia interès de conèixer l'interior d'un *love hotel*.

Aquella frase em va deixar completament gelat. Hanako havia interpretat literalment la meua pregunta sobre aquests hotels de l'amor i, pel que semblava, havia aconseguit organitzar una visita quasi turística a un d'aquests establiments per hores.

Vaig intuir la conversa amb el seu superior, el seu encongiment de muscles i l'extensió d'un permís per a llogar una habitació, pagada amb diners de l'empresa. Diners que li haurien sigut lliurats, a la meua Hanako, en un sobre marró allargassat amb un rebut que calia que signara.

Vam creuar la plaça de Hachiko, amb els semàfors situats de forma hexagonal pels quals creuaven milers i milers de persones cada dia, cap a la Koen Dori. Amb decisió, la meua companya va internar-se en un carreró molt més sòrdid que els grans magatzems de moda i els nombrosos restaurants que s'anunciaven ací i allà. Sense mitjançar més paraules, Hanako va adreçar-se cap a un hotel que anunciava la seua categoria amb lletres de neó. Hi havia un discretíssim pàrquing, on els ocupants dels cotxes podien accedir a les habitacions a través d'ascensors privats. Però nosaltres entràrem per la porta principal. La meua acompanyant va demanar per l'habitació reservada a nom de Kozono i pujàrem en un ascensor ple d'espills i llums suggeridors cap al niuet. En tot aquell temps, Hanako pràcticament no havia obert la boca. Es limitava a obeir ordres, a complaure un client. Aquella escena provocà un gran malestar en la meua consciència.

Finalment, arribàrem a la porta de l'habitació reservada i Hanako va obrir diligentment fent ús de la targeta que li havien facilitat en recepció. He de reconèixer que, en tot cas, com a visita turística també pagava la pena. El llit era enorme, i amb forma de cor amb els llençols i el cobrellit de color roig passió. Dalt i als costats, uns espills reflectien el cobertor en diferents angles i plans. A les parets, unes làmines tretes d'il·lustracions eròtiques de l'Era Meiji completaven una escena tan divertida com sensual.

–Fantàstic! –vaig exclamar.

–Això creu? –em va respondre Hanako, que semblava eixir així del seu ensopiment.

–Dona, haurà de reconèixer que l'estampa és, com a mínim, pintoresca.

–Sí, és un bon lloc per a fer l'amor.

Aquella frase em va deixar corprès. Què havia volgut dir amb això? No sonava a reprotxe, ni a moralitat. Semblava un comentari natural, sorgit dels llavis d'una amiga que comentava una escena de manera també natural.

–Sense dubte, deu ser un lloc ideal per a fer l'amor. De fet, estan dissenyats per a això, no és així? –vaig respondre amb un to més prompte neutre.

–Sí, així és. –Hanako es va girar cap a mi i mirant-me als ulls va afegir:– I vostè ha vingut fins ací amb la intenció de fer-me l'amor. De manera que faça el que ha vingut a fer o anem-nos-en.

Reconec que em va inquietar més que altra cosa. Suppose que en la meua ment aquesta situació no s'havia albirat com a possible, de manera que no li havia donat mai una solució realista, senzillament l'havia utilitzada com una fantasia més amb la qual alleugerir la solitud dels viatges de negocis. Hanako em mirava, seriosa, però em mirava demanant una resposta al seu desig. Vaig acostar-me tímidament, ja que sabia que la resposta li l'havia d'oferir jo. Per sort, va somriure, i el somriure va illuminar l'habitació i va obrir-me el camí cap a la seua cintura que vaig estrényer amb força mentre li besava ardentment els llavis. Vaig resseguir la seua silueta amb els palpissos dels dits que endevinaven sense dificultats la suavitat extrema de la pell blanquinosa i llisa com una estàtua de marbre polit. Mentrestant, comprovava amb el tacte de la boca la carnositat exuberant dels seus llavis que buscaven ansiosos els meus i el coll i el lòbul de l'orella i una altra vegada el coll i novament els llavis i la llengua que xuplava amb deler. A poc a poc vaig pressentir el permís d'anar obrint barreres i vaig encaminar-me cap als seus pits. Em va sorprendre la seua duresa, d'esportista potser, que

uns sostenidors lleugers a penes amagaven. Em va semblar que deixava anar un sentit gemec de plaer quan les mans envoltaren els pits i els dits buscaren amb tendresa els mugrons que van respondre endurint-se. La meua erecció era més que palesa i la refregava sense recança per damunt de la seua faldilla d'hostessa.

Hanako va desbotonar-me la camisa i em va llevar la corbata amb una habilitat i rapidesa sorprenents. Les finíssimes mans es passejaven pel meu pit pilós amb un evident plaer. Jo vaig fer el mateix amb la brusa (corbata de llaç inclosa), que va caure a terra mostrant-me la lluent blancor del seu cos oriental. Prompte també els sostenidors van unir-se a la brusa i les sabates que ella mateixa es va descalçar. Sense tacons, la meua amant perdia un parell de centímetres però no vaig tindre temps de reflexionar-hi ja que la inèrcia, un espentó fortuït o una ensopegada provocada ens va conduir a l'enorme llit amb forma de cor i cobrellit de vellut roig que havia presenciada tota l'escena. Vam rodar tots junts per damunt del cor i Hanako va aprofitar per canviar hàbilment els llums als tons rojos i grocs que el decorador havia ideat per a aquells moments íntims. En lloc de produir-me una certa vergonya aliena, he de confessar que aquell canvi de llum encara em va excitar més i vaig escometre sense pudor la cremallera de la faldilla que va esmunyir-se quasi sense problemes per les cames també blanques i llises de Hanako. Duia unes braguetes de color rosa sense encaix i amb un dibuix que a la llum dels focus amagats per la cambra, no vaig poder desxifrar. Però haguera jurat que era el dibuix d'una geisha.

Vaig posar la mà sobre el seu sexe i vaig percebre-la completament humida. La seua vagina devia estar inundada, si havia de jutjar el que acabava de sentir. En un moviment que em va sorprendre per la brusquedat, es va posar a sobre meu i va llevar-me els pantalons amb dos moviments ràpids i calculats. Ja només hi havia una fina capa de licra amb una protuberància

indissimulable enmig, entre ella i jo. Com si haguera obert la porta d'una gàbia, Hanako es va precipitar sobre el meu penis i va fer-me besades per damunt dels calçotets. Em vaig incorporar suaument fins a assolir una posició amb què poguera veure-la des de dalt. Ella va entendre el meu gest i em va llevar els calçotets amb decisió per tal de jugar amb el membre que es balancejava al compàs de la seua llengua i els seus llavis, que esbossaven un somriure maliciós. De sobte, se la va ficar en la boca i vaig esclatar en un gemec de plaer. No sabia què em provocava més plaer, el meu sexe en la seua boca humida que xuplava i es movia amb un ritme maquinal o la imatge reflectida en els diversos espills, d'una japonesa escultural en plena fel·lació.

Vaig haver de llevar-li-la de la boca perquè no volia anar-me'n d'aquell hotel sense penetrar-la i sentir el seu cos sobre el meu, o davall del meu, o totes dues coses. Què més em feia! Per un moment vaig pensar en el tema dels preservatius, però li vaig llevar importància en pensar que ella m'hi havia portat i que probablement hauria pres precaucions. Va cedir amb una certa resistència, però va comprendre tot seguit la meua intenció. Li vaig baixar les bragues, que van caure com un drap banyat a terra, i sense més dilació vaig ficar-li-la tan dins com vaig poder. En aquell moment, tots dos gemegàrem del plaer de fondre'ns. Em feia vibrar d'emoció el tacte de la seua pell, fina com la d'un nadó, però també les carícies que no cessaven mai de buscar la meua columna vertebral. Es deixava fer amb un gaudi més que evident i m'abraçava i em besava a parts iguals. El meu penis literalment nadava en la seua vagina i quasi podia sentir el soroll del seu xoc. No sé quant de temps estiguérem així, supose que no molt, fins que vaig comprovar que la meua companya augmentava el ritme dels panteixos i dels moviments de pelvis. Vaig haver de fer un esforç titànic per aguantar aquella nova embranzida que va acabar amb Hanako

desfent-se en crits davall de mi. Amb la visió d'aquell rostre oriental amb els cabells atzabeja enredats en el coixí que colpejava furiosament el llit, vaig escórrer-me com no ho havia fet mai fins al moment.

Em vaig despertar amb uns lleugers tocs al braç. Hanako, novament abillada d'hostessa, em mirava impertèrrita a la vora del matalàs.

—Per favor, hauríem d'afanyar-nos si no volem perdre el darrer tren.

Encara marejat, vaig comprendre que després d'aquell coit passional, m'havia quedat adormit com un xiquet. Probablement havien passat les dues hores contractades i calia abandonar l'habitació. Em vaig sentir molt estúpid, o més prompte, molt torpall. No sabia com reaccionar davant d'aquella escena de sexe inesperat. Hanako no esbossava cap somriure, ni m'acari-ciava, ni molt menys feia entreveure el gest d'una besada. Tot havia passat relativament ràpid i ara calia marxar. Em vaig vestir mecànicament, mirant de llançar mirades furtives a través de l'espill a la figura de la meua amant, per tal de retindre algunes parts de la seua anatomia que es desdibuixaven en la ressaca del moment. De biaix, esquinçada per les juntes inoportunes dels espills, la meua amant apareixia més inquietant que mai. Jo, en canvi, mirava de col·locar-me les sabates, marejat encara per la becadeta involuntària en què havia caigut després de fer l'amor. Em sentia ben poca cosa.

Vam arribar fins al meu hotel pràcticament sense parlar. Hanako havia passat de la més tempestuosa de les passions a una mirada perduda i inexpressiva en el que per a mi havia sigut un sol minut. De fet, aquella distància em va bloquejar quan, al vestíbul, vaig pensar que potser seria el moment de proposar-li

pujar a la meua habitació. Encara que, a més del bloqueig, també hi va contribuir el fet que s'acomiadara sense entretindre's massa i amb l'habitual retafila de fórmules de cortesia i reverències que s'esperaven d'una hostessa davant del seu client. Jo també vaig entrar en aquell paperot de «*yoroshiku onegaishimasu*» i «*arigatou gozaimasu*» que en aquell moment em va semblar més etern que mai. Quan va desaparèixer darrere la porta giratòria, encara vaig tardar uns segons a pitjar el botó de l'ascensor. Per l'espill de l'interior em va semblar veure el somriure sardònic del recepcionista.